

Melek Sanmıştım
şeytanı

HÜSEYİN RAHMİ GÜRPİNAR

Hüseyin Rahmi Gürpınar
Melek Sanmıştım Őeytani

«Elips Kitap»

Gürpınar H.

Melek Sanmıştım Şeytanı / H. Gürpınar — «Elips Kitap»,

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın, toplumun aksayan yönlerini mizahi bir dille eleştirdiği ve yedi öyküsünün bir araya geldiği Melek Sanmıştım Şeytanı eserinde, maruz kaldığı baskının etkisiyle eşini aldatan Hüsnü'nün hikâyesine kendi ağzından tanık oluyoruz. Ve bu ihanetin neticesinde bir çocuk doğuyor dünyaya. Hüseyin Rahmi, Hüsnü karakteriyle yaşanan olaylar üzerinden fikirlerini okuyucuyla paylaşıyor.

“... Aynı ağır işin sorumlusu babalar, karlı bir gecenin şiddetiyle köprü altında titreyen sefil çocuğun vücuduna sebep belki siz olduğunuzu akla getirmekle hiçbir yürek sızısı duymadınız mı?” Edebiyatımızda doğalcılığın ve gerçekçiliğin en önemli kilometre taşlarından biri olan Hüseyin Rahmi Gürpınar, sanatı, halkı yüceltmek için bir araç olarak görmüş bu nedenle üzerine gitmediği, eleştirip alay etmediği hiçbir toplumsal kurum bırakmamış, sanat yaşamı boyunca hep aklın ve mantığın yanında olmuş, eserleriyle toplumun çağdaşlaşması yolunda yobazlığa, gericiliğe, bağnazlığa, sömürücülüğe karşı savaşmıştır; bunu yaparken mizah ögesini ustaca kullanmış, İstanbul'un kenar semtlerinde, mezarlıklarında, Çingene mahallelerinde, köşklerinde, Şirket-i Hayriye vapurlarında, gazinolarında, sayfiyelerinde dolaşmış, okurlarını da dolaştırmıştır. Eserlerinde yapmacıksız bir yerlilik vardır; konak hanımefendisinden gündelikçiye, mirasyedilerden iç güveyilere, dilencilerden dadılara, kalfalara, Çingenelerden Rumlara, Ermenilere, Yahudilere kadar kimi ve neyi konu almışsa onu yerli renkleriyle betimlemesini bilmiştir.

Содержание

MELEK SANMIŞTİM ŞEYTANI	6
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Hüseyin Rahmi Gürpınar

Melek Sanmıştım Şeytanı

Hüseyin Rahmi Gürpınar, 1864 yılında İstanbul'da doğdu. Babası Sait Paça adında bir subaydı. Annesini üç yaşındayken kaybetti. Çocukluğu teyzesinin yanında geçti. Mülkiye Mektebinde (Siyasal Bilgiler Fakültesi) okudu. Kısa bir zaman memurluk yaptı. 1908'den sonra gazetecilik ve romanlarının gelirleriyle geçindi.

İlk eserini on iki yaşındayken yazdı. Yayımlanan ilk yazısı *İstanbul'da Bir Frenk* adını taşıyordu ve 1888 yılında *Ceride-i Havadis* gazetesinde yayımlanmıştı. Ahmet Mithat Efendi ile tanıştıktan sonra ilk büyük romanı *Őık*, *Tercüman-ı Hakikat* gazetesinde tefrika edilmeye başlandı. O zaman yirmi iki yaşındaydı.

Ömrünün sonuna kadar yazdığı romanları ve hikâyeleriyle kendini her sınıftan okuyucuya sevdiren Hüseyin Rahmi'nin kişiliğinde pek belirgin noktalar vardır: İstanbul'un konuşma dilini, kenar mahalle kadınlarını büyük bir ustalıkla canlandırır. Bütün romanlarında eşsiz ve dikkatli bir gözleme dayanarak gerçekçi çığırda yürümüştür. Bir de mizah unsuru, olayları alaylı bir çerçeve içinde vermek, karakterinin başlıca özelliğidir. Duyguludur, Mithat Efendi gibi, o da zaman zaman olayın akışını bir yana bırakarak felsefe bilgilerini sayfalara aktarmaktan hoşlanır. Yazılarında orta oyunu ve "Karagöz"ün anlatım tekniğinden de yararlanmıştır. Konularında İstanbul dışına hiç çıkmamıştır. Gürpınar 1944 yılında Heybeliada'daki köşkünde vefat etmiş, Heybeliada mezarlığına gömülmüştür.

MELEK SANMIŞTİM ŞEYTANI

Kibarca bir aile evinde üç yıllık iç güveysiyim. Bilirsiniz, bu sözde biraz sığıntı hâli vardır. Karım bana hâkim, kaynatam eski gelenekte... Altına iç takkesi giymekle Őapkanın günahını biraz hafiflettiğine inanır. Kaynanam dırdırcı, benim en ufak kusurlarımı pertavsızla büyüterek kızını bana karşı tıka basa doldurur.

Karım bu egemenliğin altında bana candan tutkundur. Bunu pek iyi seziyorum, aldırılmayarak yenik görünüyorum. Çünkü elim yufka. Bu damatlık sayesinde geçim sıkıntım yok, varlık içinde yaşıyorum. Yalnız zor katlandığım bir işkence var: Karımın aşırı kıskançlığı... Bu duygusunu sözde dışarı vurmamak istemez. İçten içe hem kendini hem beni yer, bitirir. Kocalı bayanlar bilmelidirler, fazla kıskançlık tersine sonuç verir. Bu huydakilerden sonunda korktuklarına uğrayanlar çoktur. İnsan, aldatmak istemese bile bu kıskançlık azabının hıncıyla oç almak sevdasına düşüyor. Başka erkekler için en masum sayılan hareketlerin bende oluşu büyük birer günah hâlini alır. Sık tıraş olmak, çamaşır değiştirmek, yeni elbise giymek, dikkatli tuvaletle sokağa çıkmak, eve her vakitkinden geç dönmek bana karşı ağır kuşku uyandıracak birer suç olur. Bedriye bu kuşkuyla titizlenir. Biraz süslenince galiba çok yakışıklı oluyorum da başka kadınlara beğenilmek hırsına düşüğümü sanarak karımın kıskançlık damarları bütün bütün depreşir.

Bir parmak tıraşlı, çapaçul, yaka paça birer yana sarkmış, babayani, hımbılca bir kıyafetle gezmeliyim. Allah etmesin karımdan başka bir kadın beni beğenmesin, dikkatlice kendime çeki düzen verdiğim zaman suratı asılır; “Aman, bu kostümü de nerede yaptırdın kuzum? Sana hiç yakışmıyor. Bu türlüşünü hoppa gençler giyer. Hele o boyun bağı seni hiç açmadı. Çıkar onu, at onu!” karşı çıkışlarını suratıma savurur.

Ben hep bu olumsuz karşı koymaları olumlu anlama alırım. Onun yaraşmıyor dediği şeyler mutlaka beni çok açmıştır. Benim güzelleştiğimi görmeyi bir türlü içi götürmez. Onun karşısına geçip de biraz saç taramak ne haddime. O saatte çarpık ağız, çatık kaşla başlar:

“Aman aman, öyle yapma, çirkin oluyorsun. O ne biçim kuş kanadı saç düzeltiş? İnan ki bar garsonuna dönüyorsun. Őimdiki kadınların tuvalet çantalarına karşılık erkekler de ceplerinde saç tarağı, briyantın taşıyorlar.”

Ara sıra kızdırmak için şöyle bir karşılıklı bulunurum:

“Karıcığım korkma, senin elinden beni kimse alamaz. Ben sana ebedî gönüllüyümdür.”

“Onun için değil vallahi. Hele düşündüğün şeye bak, bunu aklıma bile getirmem, seni beğenene Allah mübarek etsin.”

Bu tok gözlülüğü yaparken dudaklarının titrediğini fark ederim. Çünkü ağzı, yüreğinde kaynayan duygunun tersini söylüyor. Benim ilgisiz davranışlarıma hiç dayanamaz. Beni neşeli görünce o kederlenir. Her vakit gamlı, düşünceli bulunmalıyım. Ve her gün ona olan aşkımanın çokluğundan söz etmeliyim. Bu güveni vermeye üşendiğim günlerde başka şeyler tutturarak huysuzluğu çekilmez bir dereceye varır. Artık yan bastığım, öne baktığım, aksırdığım, öksürdüğüm bağışlanmaz birer kusur olur.

1

Kaynanam bu sıfatın dırdırcı, dedikoducu bir tipidir. Her vakit bana karşı kızını tıkar, doldurur. Hain kadın, kızına şöyle ders verirmiş:

“Kocana inanma sakın. O ne cingöz Hüsnu'dür! Kumda yürür de izini belli etmez. Ne kadar kuşkulansan hakkındır. Erkeğe güvenilir mi hiç? Efendibaban yetmiş beşine geldiği hâlde hâlâ uslanmadı. Güzel bir kadın gördü mü gözleri ışıl ışıl ışıldar. Ağzı kulaklarına varır. Vaktiyle

utanmadan benim üzerime aşağılık fahişe Kaymaktabağı'nı sevdi. Şimdi abdest, namazla gençlik günahlarını affettirmeye uğraşiyor. Allah affetse de ben etmem ki... Yüreğimin yarası hâlâ işliyor.”

Bu laflar komşuları dolaştıktan sonra uzun kulaktan bana kadar gelir. Kaynanam üç çeyrek yüzyıllık göçmüş kocasından hâlâ emin değil.

2

Geçirilen devrimlere karşı bizim ev hâlâ haremlik selamlık düzenindedir. İçeride kaynanam, kaynatam, karım, ben, bir de aramızda iki yaşında kopil var, Ayşe Kadın, Servinaz, iki hizmetçi. Dışarıda ihtiyar lala Hamdi Baba, Aşçı İsmail, genç uşak Aziz Köklü...

Ayşe Kadın en çok portresi çizilmeye değer altmışlık Anadolulu bir dişidir. Yaşlı, fakat koçan gibi... Giydiği şalvarın uçkurunu ta göğsünün üstünden düğümler. Yaz kış başı allı morlu yemenilerle sarılıdır. Bu bürünme dikkati soğuk korkusundan değil, gudubet vücudunu namahremden sakınmak merakından ileri gelir. Esmer, kaba, buruşuk suratının ancak dörtte ikisini gösterir. İri iki siyah koyun gözü arasındaki palamsı burun ona karagöz cadısı çirkinliğini verir. İhtiyarlığından, kabalığından üzerine toz kondurmaz. Hâlâ kendini geçer akçe bir kadın sayar. O, bu örtünme titizliğiyle ırz cihetinden ev hanımlarının güvenini kazanmıştır. Kaynatamın, benim hizmetime o bakar.

Servinaz emekli bir dadı kızı. Ölürken ailenin şefkatine emanet edilmiş yirmi beşlik bir taze... Dünya güzeli değil, akça pakça. Fakat kaynanamın, karımın gözlerinde Servinaz aile arasında canlı bir tehlikedir. Kaynatamla ben onun yüzünü şöylece bir kaçamak yoluyla pek az olarak görürüz. Sofada, merdiven başında, taşlıkta ara sıra karşılaşıncı bir peri kızı hayaleti gibi hemen kaçır, kaybolur. Kuşkusuz ev bayanlarından aldığı buyruklara göre davranır. Fakat ara sıra bu saklanışları kendi isteği dışında olduğunu bana sezdirecek davranışlar alır. Yahut ki ben yalnız kendi kuruntumla bu zanna kapılıyorum. Saklanırken yandan bir göz kaydırışıyla gülümser, çekilir. Hem kaçır hem davul çalar meselince bu şimşek hızıyla parlayıp sönen gülümsemelerde kuvvetli vaatler okur gibi acayip hâller geçirmeye başladım. İnsan yasak edildiği şeye şiddetle düşkün oluyor.

Söylemeliyim ki üç yıllık evlilikte de turfanda bir sevda lezzeti kalmıyor. Karıma her gün verdiğim muhabbet güveninin tersine ondan bıkkınım. Bedriye'de artık bir kız kardeş yüzü görmeye başlıyorum. Gözüm, gönlüm meşru döşek dışında aşk avına çıkmak hevesine düşüyor, tadılmadık yeni lezzetler arıyor. Her eskimiş evlenme böyle midir, bilmem. Âlemi kuşkulandırmamak için yalnız kendi hesabıma söylüyorum.

Yaşlı, bağınaz, bunakça bir kaynata ile eğitim devriminin dışında kalmış dırdırcı, kendini beğenmiş kadınlar arasında boğuluyorum. Bütün bu sıkıntılara katlanmaya cesaret verecek tek bir şey var: Servinaz'ın gülümsemesi. Bir başarı umudunu kurdukça kuruyorum. Bu istek, kafamda ölçsüz bir taşkınlık alıyor. Bu sade kadın, gözümde güzelleştikçe güzelleşiyor. Estetik sınırimi aşarak meleklaşıyor. Yerine getirilmeyen bu sevgi hırsı sonunda bana bir sinir hâli getirdi, karımın densizliklerine dayanamamaya başladım. Sabrım taşıyor. Ara sıra atışıyoruz. Karım her zamanki söz dinler kölesinin böyle dikbaşlılığını görünce şaşırıyor. İkimiz de işin kötüye varacağını anlayınca barışıyoruz.

3

Servinaz'a olan sevgim kafamdan kovamadığım bir saplantı, bir tebelleş, bir musallat kesilme hızını alıyor. Bu kızdı uzakta uzağa gördüğüm ince bir yıldırım gülümsemesi, belki benim ona verdiğim anlam dışındadır. Bu gülümsemeden doğan sevdamin üzerine İspanya'da şatolar kuruyorum. Niçin böyle oluyor? Bu psikolojik hâlin incelemesine uğraşırken şu nedenleri buluyorum: Bu tehlikeli hastalık, aman vermez kıskançlığıyla karımın bana çektiği işkenceden doğuyor. Kocalık duygum doydu. O, üzerime düştükçe tiksintiyle sarsılıyorum. Karıma olan bu doyunluk tiksinsini içime sindirerek belli etmemeye çalışıyorum. Bu katlanışın ruha verdiği azabı çekenler

bilir. Bu zorlama Bedriye'den beni soğuttuğu kadar onu bana ateşlendiriyor. Bu azabın tek ödülü olan gülümsemelerle gönlümü ferahlandırmak için vesile kollamaya başladım. Ona rastlamak umuduyla gerekli gereksiz, vakitli vakitsiz yukarıdan aşağıya evi dolaşıyorum. En ufak kıvılcıklarımı dikkatinden kaçırmayan Bedriye, ara sıra akıllıca hiçbir neden bulmak kabil olmayacak derecede garipliklere varan bu değişikliği renk vermez bir casus dikkatiyle dakikası dakikasına izliyor. Kuşularını kuvvetlendirecek, tevil edilemez izlere rastladıkça o da yüreğinin hınç kanını içine akıtıyor. Besbelli bu aile dramı hakkındaki kararını vermek için elle tutulur bir delil yakalamak zamanını bekliyor. Aile arasında patlayacak bir bombaya doğru gidiyoruz.

Servinaz'a gelince, bu melek, görünürde yok gibi eterleşti. Biz bu piyesin sır vermez üç kahramanı, birbirimize tek söz söylemeden bir dilsiz rolü oynuyoruz. Bununla birlikte, bu sıkılık önlemleri arasında Servinaz'la birkaç kere göz göze geldik. O gülümsedi kaçtı, ben ağladım kaldım. Karım bu işaretleşmeyi bir delikten gördü mü, bilmiyorum artık.

4

Bu güngörmez sultana ne zaman kavuşacağım? Karımın, kaynanamın, Ayşe Kadın'ın gözcülükleri arasında buna ihtimal vermek hayale bile sığar bir şey değil... Bu, umutsuz sevdaya tanrısal bir değer, ulaşılmaz bir lezzet veriyor.

Cemiyet içinde tesadüfün oynadığı rol, ara sıra alın yazımızı değiştirecek önemde inanılmaz olaylar yaratır. Servinaz'ın Beykoz'da ihtiyar bir teyzesi var. Birkaç ayda bir izinle oraya gider. İki üç gece kalır. Evimiz Süleymaniye'de, karımın kız kardeşi Nebile Hanım da Erenköy'de evlidir. İki kardeş çok sevişirler. Servinaz'ın Beykoz'da izinli bulunduğu bir sırada doğum ağrısı tutan Nebile'nin kurtulamayarak tehlikeli bir duruma düştüğü haberi gelir. Çok telaşlanan kaynanam çocuğu Ayşe Kadın'ın kucağına vererek soluğu Erenköy'de alır. Onların çıkmalarından iki saat sonra Servinaz, Beykoz'dan Süleymaniye'ye dönmüş bulunur.

Tesadüfün hazırladığı bu akla gelmez fırsat karşısında yüreğimi çarpıntı, elimi ayağımı bir titremedir aldı. Bu umulmaz fırsat iyi, geniş. Fakat nasıl yararlanabileceğim? Kayınbabam yarı bunak bir ihtiyar, oturduğu yerde dalar dalar uyanır. Zihince yeniliği yoktur. Uyanıklıkta da uyku uyusukluğundan pek kurtulamaz. Söylenen lakırtıyı beş dakika geçmeden unuttur, yeniden sorar. Bu pinponluğuna bakmadan onun aile hayatında büyük ayıp ve günah sayılan bir saldırma hareketi vardır. Oda hizmetinde bulunduğu sırada Servinaz'a sarılıp öpmek istemiş. Bu suçundan sonra kızın ihtiyarın yanına girmesi yasaklanmıştır.

Servinaz'ın dönüşünü ihtiyara bildirmeye gerek görmedim. Bu gece için kuracağım konuşma planında engeli aşmak hiç de güç değildi. Gece odasından çıkmaz. Aşçının verdiği akşam yemeğini götürdüm yedirdim. Akşam yemeğini doktorlar yasak etmişti ama dinlemez. İştahı yerindedir. Kahvesini pişirdim, fincanına her vakitki gibi on damla iyot akıttım. Damar sertleşmesine karşı bu ilacı kullanıyordu. Yanındaki masaya bir yığın sigara koydum, tütün tiryakisidir. Yemekten sonra oturduğu koltukta küngürlerken sordu:

“Nebile kurtuldu mu?”

“Haber yok efendim.”

“Merak etmeyiniz, kurtulacak. Rüyasını gördüm!” dedi.

Zavallı adam hayatını yarıdan ziyade uyku hâlinde geçiriyordu.

Hemen hemen dalacakken yatağına taşdım. Örttüm, bastırdım.

Odadan çıktım, kapıyı çektim.

Evimiz haremli, selamlıklı eski yapı bir ev. İki daireyi birbirinden ayıran kapının sürgülerini sürdüm. Uşaklar öbür tarafta kaldı. Şimdi biz harem bölümünde üç canız. Kayınbabam, Servinaz, ben. Çevremi saran bu yalnızlığı hissettikçe yüreğim öyle atıyor ki, Servinaz'a kavuşmak için hiçbir engel yok. Gecenin sessizliği içimi korkuya benzer çekingen bir sevinçle dolduruyor. Bastığım yeri bilmiyorum. Kâh deli gibi kendimde olmadan dolaşıyorum kâh felce uğramış gibi durduğum yerde

kazık kakıyorum, düşünüyorum. Ne yapayım? Yaşadığım yirmi sekiz yılın içinde bu kadar heyecanlı an geçirmediğim. Dalga geçmenin zamanı değil, ne yaparsam hemen karar vererek bu şaşkınlıktan uyanmalıyım. Bir hayalet adımlarıyla Servinaz'ın odasına yaklaştım, kapıya kulağımı verdim. İçeride çıt yok. Uyuyor mu? Yoksa o da benim gibi heyecan mı geçiriyor? Vursam kapıyı açacak mı? O kalenin içinde, ben dışındayım. İlk yalvarmalarına kabul yüzü göstermezse... Böyle bir fırsat daha elime geçmez. Bu gece ya mutlaka emelime ermeliyim ya ömrümün sonuna kadar bu hülyadan vazgeçmeliyim. Korkunç bir baş dönmesi sallantısındayım. Düşmemek için duvara dayandım. Bir süre bekledim, yüreğimin gümbürtüsünü o içeriden duyuyor sanıyordum. Kapıyı vurarak maceraya başlayacaktım, bunun başka yolu yoktu. Bu bir sevda piyangosuydu. Ya kazanç ya kayıp... Bir elimi kalbime dayadım, öbürüyle hafiften tık tıklara başladım, bir dakika bekledim, cevap yok. Bu ne uzun süren dakikaydı bilerseniz. Zaferi başaramazsam ben öleceğim, aşkım ölmeyecekmiş gibi geliyordu bana.

Oda kapısı gözlerimin önünde büyüdü Babıali'yi geçti, Bab-ı Hümayun kadar kabardı. Bir tak-ı zafer şekli aldı. Onun ötesinde erişebileceğim bir cennet düşünüyordum. Talihimin iyilikseverliğine sığınarak tık tıkları biraz daha kuvvetle tekrarladım. Artan bir heyecanla yine bekliyordum. Sonunda sekiz on saniye geçince duyulur duyulmaz titrek bir ses cevap verdi:

“Kimdir o?”

Yeni lakırtıya başlamış dili dolaşan bir çocuk kekemeliğiyle “Benim, Hüsnü köleniz!” diyebildim.

Yine az bir sessizlikten sonra:

“Ne istiyorsunuz?”

“Kapıyı açmanızı istirham ediyorum.”

Bu sefer uzunca süren bir sessizlikten sonra, aynı dil dolaşıklığı ve heyecanının kesik kesik parçaladığı bir ses:

“Aaa... olur mu hiç?”

Bu titrek soru önünde yüreğimden bir sevinç taşı. Onun da aynı çarpıntıyla sarsıldığını anladım. Aldığım cevap kesinlikle olumsuz bir cevap değildi. Bu, (Niçin olmasın?) mutlaka olumlu bir soruydu.

Ricamı tekrarladım:

“Siz isterseniz pekâlâ olur. Açınız, merhamet!”

Nazlanmaya benzer kesik bir ses cevap verdi:

“Korkuyorum.”

“Neden korkuyorsunuz?”

“Önce sizden, daha daha çok şeylerden...”

“Önce benden mi?”

“Evet, sizden...”

“Neden bu?”

“Gece yarısı kapısını bir erkeğe açan kadın hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Hiçbir kötü düşüncede bulunmaz, kapıyı açmakla benim terbiyeme güven göstermiş olacaksınız, aksi hâlde beni kötü adam bellemiş olduğunuz anlaşılır.”

“Estağfurullah, sözünüze inanarak açıyorum.”

Hafif bir gıcırtyla kanat açıldı. Ohh, kalenin birinci kapısını fethetmişim. İçeride yirmi beşlik bir ampul yanıyordu, şimdiye kadar da Servinaz'la bu kadar yakın yüz yüze gelmemişim. Tuhaf hâl, bu ilk dikkatli görüşümde onu zihnimde yaratmış olduğum melek güzelliğinde bulmadım. Gündüz hülyalarımı, gece rüyalarımı dolduran yüz bu muydu? Çirkin değil, fakat ona vermiş olduğum estetik dereceden aşağı, yüzü az çilli, saçları kırmızımtırak, benzi soluk. Uzaktan uzağa saydam sisler arasından seçilen bir peyzaj da dünyamızdan başka, üstün bir âleme ait, belirsiz, hülya gibi, cennetimsi bir güzellikte görülür. Yanına varılınca uzaklığın bu büyü bozulur. O hoşluk dağılır. Peyzaj bildiğimiz herhangi bir manzaranın adiliğini alır. Servinaz'ı uzaktan, yakından görüşüm bende aynı hayal kırıklığını andırır bir etki bıraktı. Böyle bir kırıklığa uğrayışım belki de Servinaz'ın

beni pek üzmeden kapıyı çabuk açmış olmasının bir sonuydu. Kapı açılmamış olsaydı umutsuzlukla çılgına dönecektim. Bu kızın kafamda billurlaşmış aşkı en ince damarlarıma kadar kökler salmıştı. Hayalimizde devleştirmiş olduğumuz şeylerin gerçekleriyle karşılaşınca çoğu kez bu kırıklığa uğrarız. Hayal gücümün bütün kuvvetiyle güzelleştirmiş olduğum bu kadında tam idealimi bulamamakla birlikte karşıdaki gerçek hayal, gönlümdeki hayalî meleği silip götürmemişti. Kaç zamandır çektiğim şiddetli hasretin etkisinden daha kurtulamıyordum. Hayal gücümün fantezi ölçüsünde güzel olmasa da ben bu gece onu aynı niyetle sevmek kararındaydım.

Mademki kapı açıldı, şu anda yüz yüzeyiz. Emelime temel olacak sevdami bozmamak için muhtemel uzun başlangıçlara girişmedense demiri tavında dövme diyerek hemen maksada atılmayı muvafık buldum. Bu acele hareketimle verdiğim terbiye sözünü çiğnemiş oluyordum. Zaten tutmamak niyetiyle vermiş olduğum vaadi bu heyecan anında yerine getirmeye imkân mı vardı? Her iki tarafın arzu şiddeti seslerimizde titrerken erkeğin verdiği dayanma sözüne güvenilir mi? Göz açtırmadan ellerini hemencecik kaptım, bu aceleden şaşırın Servinaz irkildi. Geçirdiğimiz olumlu olumsuz dalgalanma sırasında nefes nefese geldik, cinsel mıknaş dayanmaya güç bırakmadı. Servinaz biraz garibime giden bir yadırgamamazlıkla, kendini teslim etti.

5

Geceyi Servinaz'ın döşeginde geçirdim. Ortalık ağarırken gözlerimi açtım. İkimiz de bitkindik. O, uyuyor görünüyordu. Altında kalmış olan kolumu usulcacık çektim. Şöylece bir yüzüne baktım, bütün arzularım sönmüştü. Hayalden hakikate dönen kadın eti etime değerek yanımda yatıyordu. Madde olan hayalden hiç tat kalmamıştı. Kaç zamandır beni büyüleyen gök meleği gönlümden uçmuş, yerine etten kemikten ibaret bir yer dişisi bırakmıştı. Hayalin pembe bulutları arasından madde âleminin kara topraklarına yuvarlanmıştım. Erkeğin zaferinden sonra değersizleşen bu et yığımı artık görmek istemiyor, ruhumu göklere çekerek bana cennet gezintileri yaptıran hayali arıyor, ilk dokunuşta beni doyuran bu maddi kadınla o hayali değişmiş olduğuma çok tasalanıyordum. Bu gayrimeşru döşekte uykudan uyandım, acı pişmanlıklara daldım. Ben ne yaptım? Bir kızın kanına girdim. İkimiz de bir evde yaşadıkça karşı karşıya durumumuz ne olacak? Bu, sonuna kadar saklanamayan aile sırlarından biriydi. İlk hamlede püf diye sönen bir kör hevesin itişiyi bu büyük suçu niçin işlemiştim? Karımı aldatayım derken kendim çok aldanmışım. Suçum duyulunca rezaletle damatlıktan kovulacağıma hiç kuşku yoktu. Zavallı Servinaz da bu hainliği yüzünden kapı dışarı edilecekti. Adı namussuzluğa çıkacaktı. Bu kimsesizin bütün ömrünce hâli ne olacaktı? İlerisini düşünmeden bir göz kızgınlığıyla bir hayata kıymış, kendimi de fena duruma düşürmüştüm.

Gönlünü hoş etmek için Servinaz'ı ateşsiz dudaklarımla birkaç kere öptüm. Belki bu sonsuz bir ayrılıştı. Hemen bu suçlu zifaf odasından kaçtım.

Ayrılırken bu kızda gördüğüm hâl dikkatimi çekti. Onda benimkini andırır pişmanlık yoktu. Tersine, neşeli görünüyor, gülüyor, bırakmamak ister gibi bana sarılıyordu. Tuhaf bir merakla zihnim gıcıklandı. Onun böyle sevince benzer ilgisizliğinden akla iki ihtimal gelebilirdi. Ya bu kızda düştüğü hâlin acıklılığını anlayacak kafa yoktu yahut ki bana karşı oynayacağı bir oyun vardı. Belki de benim sandığım kadar masumcuk değildi. Onun bu sevincine bir de şu anlamı veriyordum: İkimiz birden evden kovulursak, birbirimizle evleneceğimizi sanarak üzüntü yerine sevinç duymak... Her hâlde bu acı durumda ondaki bu sevincin hayra yorulacak bir yanını bulamıyordum.

6

Odama döndüm. Düşünüyordum. Bu cinsel başarıdan sonra beynimde bir ruh lezzeti yerine derin bir düşünce azabı kalmıştı. Önce benliğimi şiddetle sarmış olan bu ruh hâlinden onun tamamıyla tersi bir duruma düşmüştüm. İlk zamanda çekiciliğine atıldığım bir tanrıçadan şimdi kaçmak istiyordum. Onunla ilk ve son temasımı meydana çıkaracak olumlu her izi yok etmek çarelerini

arıyordum. Kızın odasında mendil, çorap vesaire benim olduğu inkâr olunamayacak bir şey bırakmış olmayayım. Kendimi yokladım, nem varsa yine üstümdeydi.

Rahmetli babam, kadın düşkününü bir adamdı. Bana servet yerine birkaç öğüt bırakmıştır. Öğütlerinden biri şuydu: “Oğlum!” derdi. “Şayet evlenip de karının üzerine çapkınlıkta bulunursan, anlaşılınca suçunu kesinlikle inkâr et. En açık kanıtlar karşısında bile yılma, inkârından ayrılma. Bu aldatılmayla yaralanan kadın tutkulu bir dişi kaplana döner, artık onunla ebediyen geçim ahengi bozulur.”

Bu baba öğüdü belki beni korktuğum sonuçtan kurtarır; gerektiğinde suçumu kesin kesinkes inkâra karar verdim. Karım iki gün sonra eve döndü. Nebile bir kız doğurmuş, Bedriye'nin yüzünde bu kurtuluşun sevinci okunurken birdenbire rengi değişti, sinirleri gerildi, kaşları çatıldı, hemen soruya girişti:

“Servinaz biz gittikten ne kadar zaman sonra eve döndü?”

Yutkunmadan hemen doğru cevap vermek gerekti:

“Siz gittikten iki üç saat sonra.” dedim.

Karı koca biraz dikçe yüz yüze bakiştık. Suçumun izlerini hemen gözlerimden okumasından çekinerek başımı öne eğdim. Bedriye'nin suratı daha fazla ekşidi. Kafasında daha çok ince bir hesap yapar gibi biraz durakladıktan sonra:

“Teyzesinin evinde hastalanmış mı, ne olmuş bu kıza? Beti benzi kireç kesilmiş.”

İlk sorgularda aptalca tutulmamak için cesur bir sesle cevap verdim:

“Ne bileyim karıcığım, ne yüzünü gördüm ne de konuştum.” dedim.

Gözlerime bakarak:

“Onu bıraktığım gibi bulamadım.”

“Onun ne bıraktığın zamanki hâlini bilirim ne de hastalık durumunu... Efendibabanın işlerine iki gece ben baktım. Servinaz odasına kapandı, hiç gözükmedi.”

“Zaten sarartma bir kızdı, şimdi mummyaya dönmüş. Her hâlde bir değişiklik geçirmişe benziyor. Merak ediyorum.”

“Merak ediyorsan kendinden anla, bana ne?”

“Sordum, bir şeyim yok diyor. Fakat verdiği cevapta öyle bir dalgınlık hâli var ki bu inkârın arkasında bir sır gizlediğini insan sezer gibi oluyor.”

“Öyleyse sor, sıkıştır. Merakını halledinceye kadar uğraş. Bu benim uğraşacağım bir iş değil.”

Karım kinayeli bir sesle:

“Gün doğmadan neler doğar!”

Bedriye'nin bu son dokunaklı sözünü anlamazlıktan gelerek sesimi kestim. Çünkü bu konu üzerinde uzun konuşmayı tehlikeli buluyordum. Bir gece önce işlemiş olduğum suçun azabı ağırlığıyla zihnim bulanıktı. Ağzımdan kaçıracağım sallapati bir sözle foyamı ele vermiş olabilirdim.

Rahmetli babam gerçekten kadın sarrafı bir adammış. Çok karı almış bırakmış. Ben yasaya göre aldığı dördüncü karısından olmuşum.

Derdi ki: “Kocasının sadakatinden kuşkulanan en ahmak bir kadın bir dişi dâhi kesilir. Bu mesele üzerindeki hissi o kadar ince, uyanık, o kadar keskindir. Üzerine şüphe gözünü açtığı ayalinin hiçbir hâli onun dikkatinden kaçmaz. En ehemmiyetsiz, en manasız hareketlerinden onun aleyhine deliller çıkarır. Eve gelişi gidişi, yatışı kalkışı, konuşuşu, yiyişi, içişi, her davranışı onun suçunu belirten şekiller alır.”

Bedriye, Servinaz'ın solgunluğunda alabildiğine abartmaya kaçıyor sanırım. Kendileri evde yokken kızın Beykoz'dan tesadüfi dönüşünde geceyi bir dam altında yalnız geçirmiş olduğumuzdan kuşkulanyor, bu noktadan konuyu parmağına doluyor. Artık bu böyle sürüp gidecek.

Servinaz'ın döşeğinde yattığım gecenin üzerinden üç ay kadar geçti. Karım sırası düştükçe acı, anlamlı sözleriyle beni iğnelemekte fırsat kaçırmıyor. Ben en hayırlı yolu susmak ve dayanmakta buluyorum. İnsafla düşünülürse ben suçluyum, o haklı. Kabahatimin ağırlığı altında vicdanca ezilirken onun haklı sitemlerine karşı şiddetle karşılık vermek şirretliğinde bulunmakta pek ileri varamıyorum. Ancak ara sıra sabrım taşıyor. Bu dayanmam Bedriye'nin üzerinde ters bir etki yapıyor. Artık azıttıkça azıtıyor. Kıskançlık damarları şaha kalkmış bir kadının densizliği önünde susarsanız artık o size azap vermekte sınır ve insaf tanımıyor. Bu dayanıklılığım içimde sinsi sinsi tüten bir volkan hazırlıyor. Tahammül kararım olduğu hâlde bu yanardağ iradem dışında alev saçacağı benziyor. Karıma karşı duyduğum insafın o bana bir zerresini göstermiyor. Gitgide kendime acımak gerektiğini de duymaya başladım. Nedir bu iğneli fıçıda geçirdiğim hayat? Başka erkeklerin el ve yüz yıkayarak cezasız seviştikleri bu adi iş neden böyle benim enseme boza pişirecek bir tehlikeli durum hâlini alıyor?

Bedriye hâlâ meseleye doğrudan doğruya girişmiyor. Başka şeyler tutturarak, dolayısıyla beni zehirlemeye uğraşiyor. Kaynanam biraz rahatsız. Çağırdıkları doktorun reçetesini Divanyolu'nda bir eczaneye bırakmıştım Akşamüzeri eve dönerken ilacı almayı unutmuşum. Karım her gün dırıltı çıkarmak için konu hazırlar. O gece de bunu tutturdu. Yüzünde sinirli çizgiler beliren bir sertlikle:

“Hani ya annemin ilacı? Çabuk ver, kadın rahatsız...”

Ben biraz süklüm püklüm, özür dilemeye çalışarak:

“Karıcığım affedersin, nasılsa aklımdan çıkmış, dönerken ilacı almayı unutmuşum.”

Bu cevabım karşısında birden parladı:

“Ne demek unutmuşum? Annemin hayatıyla ilgili böyle tehlikeli bir anda ilaç unutulur mu?”

“Hanım, bir daha affedersin, elimde olmayan bir suç, dalgınlık hâli bu...”

“Dalgınlık hâli! Güzel özür. Söyle, aklın nerede? Önceleri bu kadar dalgın değildin. Senin kafanda bir bora esiyor. Gönlünü, zihnini dolduran zararlı şeyler arasından ailen için küçük bir yer ayırmayacak bir hâlde geldin. Âdeta aptallaştın Hüsnü...”

“Ben yeni aptallaşmadım. Anadan doğma aptalım zaten! Her hâlde zekâsıyla övünülecek bir koca olmadığımı biliyorum.”

“Ya anneme bu gece bir hâl olursa? Senin aptallık özürün bu felaketi örtebilir mi?”

Elimde olmayarak ağızdan bir kahkaha fırladı. Öfkeden karımın benzi atarak:

“Ne gülüyorsun Hüsnü? Annemin ölümünün seni bu kadar neşelendireceğini tahmin etmezdim doğrusu...”

“Annenin ölümüne değil senin işi bu kadar büyütme gülüyorsun. Korkma ölmez, ne bu gece ne yarın gece. Ne bu sene ne de öbür sene...”

“İşte hayırlı damat bu kadar olur. Bu sözleri beyninde esen sam rüzgârının bilinç bozukluğu söyletiyor. Artık senin kalbinde suyu çekilmiş kuyular gibi aile muhabbeti kupkuru kurumuş.”

“Her şeyde olduğu gibi annen, sağlığı için de işi büyütür. Pire ısırma akrep sokmuş gibi yaygara koparır. Sen de işi büyütmede anana taş çıkartırsın. Kalçasına sızı girmekle insan bir gecede ölmez. Koca saygısında senin gönlün benimkinden daha çok kuru. Ağızına geleni hemen savurmakta hiçbir zarar görmüyorsun. Benim tahammülüne de o kadar güvenmemelidir. Her şeyin bir sınırı var.”

“Hah hah hah, gevelediğin baklayı ağızından çıkar, içindeki dert meydan görsün.”

“Benim ağızımda bakla, fasulye yok.”

“Bir gün patlayıverecek bir sır var. Bu ifşa gününe kadar sen de benim dayanacağıma inanma.”

“İnanmıyorum hanım, ne yapacaksan yap bakalım.”

“Yapacağım, hem de senin istediğinden âlâsını.”

“Peki, dört gözle bekliyorum.”

Karılık kocalık bağımız hemen kopuverecek kerteye gelir. Bedriye'nin sınırları boşanır... Bir ağlama tutturur. Ben de bir köşede somurturum. İkimiz de tehlike önünde ileri vardığımızı anlayarak pişmanlıkla susarız. İşte artsız arasız böyle sağanaklar geçirerek yaşıyorduk.

8

Karımın evde bulunmadığı bir gündü. Ayşe Kadın göğsünden bağlanmış şalvarı, renk renk yemenilerin tandıra çevirdiği koca kafasıyla karşıma dikildi. Duruşunda bir başkalık anlatır gariplik vardı. Bir süre beni süze süze düşündü. Önemli olduğu kadar ağır bir şey söylemek için cesaret toplamaya çalışır şaşkın bir ses ve kaba söylenişiyile “Beyefendi!” dedi. “Bana destur verirseniz size bir şey diyeceğim.”

Hiç hayra yormadığım bu başlangıç üzerine “Peki!” dedim. “Destur veriyorum, ne diyeceksen de bakalım.”

Söyleyeceği sırrı bir işiten olup olmadığını anlamak ister bir hâlde etrafa göz gezdirdikten sonra bir kulağıma doğru eğilerek “Servinaz karnını doldurmuş, doldurmuş!” dedi.

Yanı başımda bir bomba patlamış olaydı beynimi bu kadar altüst edemezdi. Gırtlığımda bir gıcık düğümlendi, bir dakika kadar ağız açamadım. Karı ne diyeceğini bekliyordu. Susmak tehlikeliydi. En sonunda “Yanlış bir şey olmasın, bu işin doğruluğundan emin misin?” diyebilirdim.

Ayşe Kadın geniş geniş “evet” işaretiyle baş sallayarak:

“Bu işin eğrisi büğrüsü yoh... Olan olmuş gayrık.”

Bu ağır sözün en önce beynimi tırmalayan önemli noktası şuydu: Felaket anlaşılmalı, fakat Servinaz beni ele vermemişti. Çarpıntımı yenmeye uğraşarak sordum:

“Kimden olduğunu söylüyor mu?”

Ayşe Kadın derin anlamlı bir anlatıyla bakışını değiştirerek:

“Hayır, söylemiyor. Ona kalsa gebeliğini bile yok diyecek.”

Geniş bir soluk aldım, cesaretleterek sordum:

“Onun yok dediği şeyi sen nasıl ispat edebiliyorsun?”

“Üç evlat doğurmuş bir karyım, bilmem mi hiç?”

“Bu veballi bir iştir. Öyle üstünkörü benzetişlerle hüküm verilemez.”

“Veballi olduğunu biliyorum da ondan ötürü size geldim.”

“Nasıl keşfettin? Anlat... Ben de bileyim.”

“Sabahları kalkınca hamam aralığında öğüre öğüre içi dışarı çıkıyor.”

“Belki midesi bozulmuştur.”

“Bu mide bozukluğu değil. İlkinde ahan ben de böyle olmuşum ya... İlkten sevdiği yemeklere şimdi el vurmuyor, yenmeyecek şeyleri yiyor, hamam aralığında kahve telvesi yalarken kaç defa gördüm. Rengi soldu. Boynu inceldi. Gözlerinin etrafı çürümüş gibi oldu. Huyu titizlendi. Adetten kesildiğini ben biliyorum emme o gine gizliyor. Ben yarı ebe bir karyım. Köyde rençper Mustafa'nın karısı Zeliha'yı sıkışınca ben doğurttum.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.